

CỘT MỐC

» Tác giả: **Đỗ Thành**

Buồn, tôi tìm đường ra biển. Trời đã chiều mà sức nóng còn ngọt ngát. Không tìm ra một ngọn gió, dù chỉ khẽ lay động tàu dừa ven bãi cát. Cái nắng hầm hập bốc lên từ mặt biển xanh, ngun ngút như ngọn lửa âm ỉ. Những ghế cho thuê tuy được đặt nằm nép dưới bóng những cột rơm vẫn tỏa ra sức nhiệt nồng độ.

Tuy vậy biển vẫn đông nghẹt người. Nóng quá, ai cũng bò ra đây tìm một chút lòng lộng của trời cao, mây nước. Tôi đi dọc dài theo con đường lát đá, lỏn nhón những khối đá mài nhẵn mang mừng tượng các hình thù nghệ thuật không rõ rệt. Những khối u tròn như bộ ngực phụ nữ, những nét uốn lượn hờ hênh có thể hình dung ra một chút phồn thực nào đó nhưng chỉ thế thôi.

Đám nhỏ thả cao những chiếc điều công nghiệp bán rong gần đó, mang thể diện con bướm, người nhện đảo chao, chực đâm chúi xuống. Cả một quảng trường thênh thang nay trơ vơ đó, những gờ thềm bọc quanh chỉ còn sót lại một dãy dài sát biên, còn các mớ bọc thành nền đài hay vây quanh thì mất tăm.

Tôi nhớ lan man hình như hồi đó chỗ này là đài liệt sĩ, báo đài oang oang khoe đảng, nhà nước quyết chọn một nơi trang trọng để tưởng nghĩ đến những người hi sinh cho sự nghiệp. Bây giờ, tôi cố moi móc ra một chút bóng dáng thì cái đài trang trọng đó mất tiêu rồi.

Một chút nhớ nhung lao xao, hồi còn kẹt bên nhà, có hồi tôi thắc mắc sao người đời vô tình nhanh chóng. Ngày thương binh liệt sĩ ồn ào, các giới chức khệ nệ đỡ nâng những vòng, lẵng hoa đem chung lên bệ đài, để rồi sau buổi lễ nhanh chóng, những vòng lẵng hoa bỏ lay lắt, héo hắt kéo dài cả tuần, chẳng ai đoái hoài thay hay đẹp, khiến cảnh tượng trơ trẽn vô cùng.

Tôi còn đang hoang mang thì chợt bắt gặp một em bé dắt tay bà cụ đi vào

chỗ tôi đang đi. Tiếng bà cụ hỏi : đã tới nơi chưa con. Con bé đáp : bà à, đúng là đến nơi rồi, nhưng đài thì không thấy. Tôi bỗng nghe chua xót làm sao.

Cảnh tượng một công trình xây dựng bỏ dở dang được quây kín bằng những vách tôn cao khỏi đầu người, tôi tự hỏi đây là tòa nhà gì. Một người nào đó giải thích : có một dịp dư luận xôn xao vì người ta giữ phá đài liệt sĩ định xây khách sạn du lịch, nhưng rồi bị phản ứng mãnh liệt nên đài thì dỡ phê mà nhà thì không thành.

Tôi loáng thoáng mang trong đầu cái cột mốc thời gian tệ hại chuyên trôi nhanh chóng quá. Lúc cần thì người ta mang xác chết người nằm xuống rêu rao, khi hết thì liệt sĩ hay hi sinh gì cũng chẳng bằng đồng tiền kiếm ra từ những nơi vui chơi xa xỉ. Tôi chẳng biết nên vui hay nên buồn.

Tôi tà tà đến cạnh bà cụ và cháu bé. Con nhỏ thấy tôi reo lên : bà cháu vừa ở quê ra, năm xưa người ta trịnh trọng mời bà dự lễ ở chỗ này, nên nay muốn thăm lại cảnh quang cũ mà sao không thấy.

Tôi nghe đau buốt, định thở dài, nhưng sợ càng làm nung nóng sự hừng hực vốn đã dày nên tôi nén kìm lại. Tôi nói lảng đi : giai đoạn ấy qua rồi má, bây giờ người ta nghĩ khác. Để khóa lấp sự ghen ngào chớm đơm, tôi lẳng xăng lấy tay xoa những bụi cát trên gờ thềm và mời bà cháu cùng ngồi.

Bàn tay lướt trên mớ lớp ráp của cát nhuyễn vẫn làm gợn da non như những vụn thời gian bị đập nhàu dưới chân bước. Con nhỏ than với bà : nóng quá. Nói xong, nó cởi phanh cái áo đang mặc vá nhiều chỗ. Hai chũm vú như quả cau nhỏ đậm nhọn như đầu ngòi bút lá tre, con nhỏ quạt phạch phạch vạt áo xua cái nóng liên miên đi. Bà cụ có vẻ phiền muộn nói một mình : dù gì người chết cũng lâu rồi, thời gian xóa nhòa dần đi chứ.

Biển vẫn co ro dưới nắng. Lồng lộng trên cao mây lững thững trôi, những vạt mây đùn như khói, như bông, tạo thành những hình dáng rất khác. Tôi theo dõi để nhận ra sự vô nghĩa của cuộc sống.

Tôi muốn nói một lời gì đó, nhưng ghen. Tôi nhìn con bé, nhìn bà cụ. Nỗi chua xót duềnh lên, tới tấp còn hơn những vụn cát bị gió bốc vút tứ tung đây đó. Tôi nhìn xung quanh, lần thần tự hỏi trong số những người đang hóng biển có bao nhiêu người còn nghĩ, còn nhớ về cái đài liệt sĩ hời nao.

Không ai khảo mà lòng sao xót buốt. Chợt bà cụ gọi con bé : về thôi, cháu.

Những bước chân lần mò bước đi, một cú vấp làm bà cụ chao đảo, con bé ôm chầm lấy hỏi : có sao không, bà.

Hai bà cháu bước xuống lề đường, phăng phăng băng ngang con lộ hầm hập hơi nóng. Cái gậy nơi tay dơ lên cao và bàn tay gầy guộc đưa bé khoáng như mưa. Những dòng xe lách tránh, lượn như làm trò xiếc. Thiên hạ đứng dừng không ai chịu nhin nhường.

Tôi nhìn sang bên kia đường. Một tấm bảng đỏ chói ghi “ khu phố văn hóa “, tôi lẫn lộn, hay là tôi nhìn lầm. Bà cụ và đứa bé vẫn đi, lú lú với nhau, hai vật vẫn đưa cao lên trời và giăng ngang như cây gậy chỉ đường của tay cảnh sát giao thông, nhưng xem ra ít ai tuân chỉ.

Tôi nín thở đứng nhìn lúng túng không biết phải làm sao. Muốn chạy ra phụ dẫn bà cụ chóng đi xong đoạn đường đau khổ, nhưng lại lo chính mình bị đau khổ không chừng. Biên vẫn rì rào tiếng hiu hiu gió.

Những tấm pa nô xanh đỏ dựng dọc theo con đường sát biển, quảng cáo cho một chương trình lễ hội gì đó sắp diễn. Những cột mốc đâm tua tua lên không, hình như chỉ có một mình tôi trông thấy.

Buồn tình, tôi bỏ con đường lát đá bước xuống bãi cát. Chân lún mạnh khi tôi bước hụt cầm bàn chân, những hạt cát luồn chen vào các ngón, nghe nhom nhóp vừa trơn, vừa nhột.

Tôi khựng lại, rón rén ngoáy mấy đầu ngón thăm dò. Như người lỡ bước vào vũng nước nên hết còn dè dặt đắn đo, tôi xục xạo bước đi ào ào, nghe sóng cát đập vùi đây đó.

Buồn, tôi lại bỏ biển đi về...

Đỗ Thành